29/10/2020

Το τριπλό δίδαγμα μίας Επετείου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

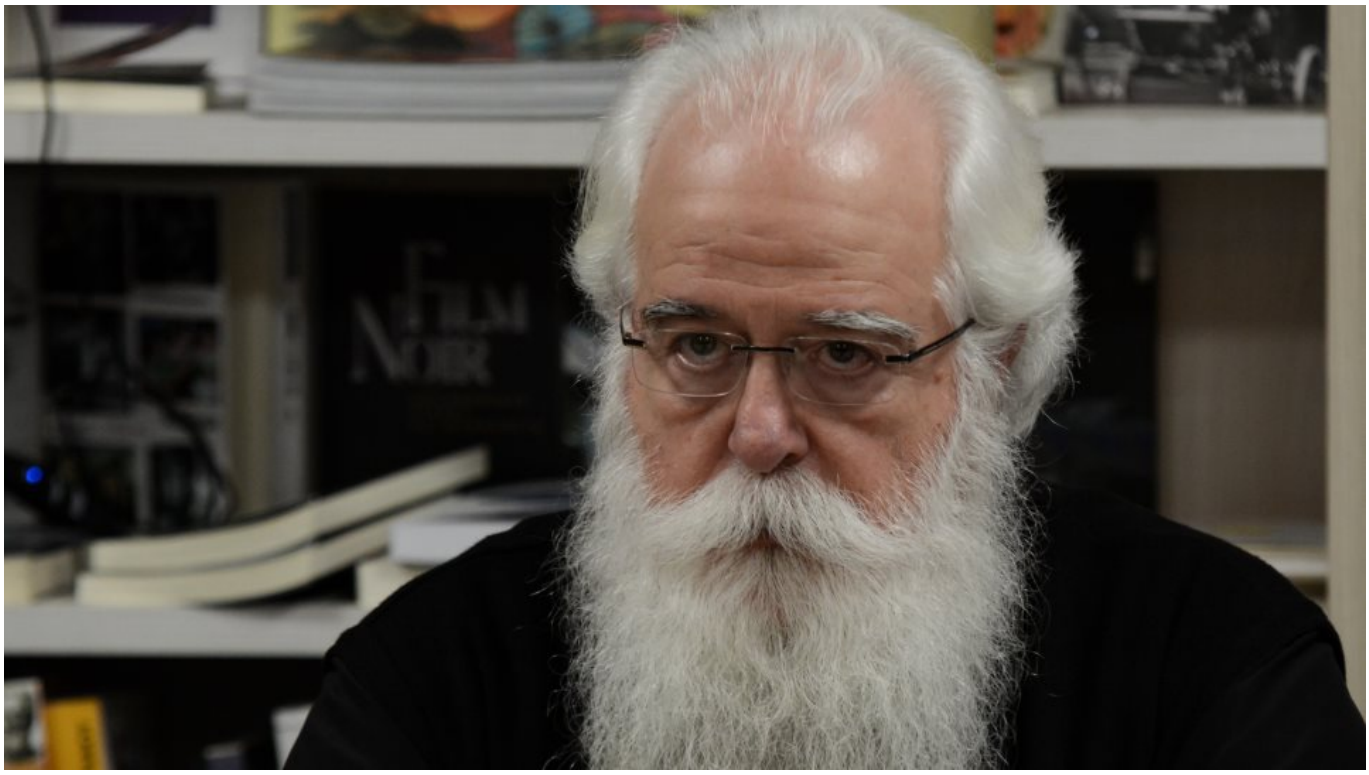

Του Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ιγνατίου

Ο χρόνος προχωρά με κύκλους. Έτσι, καλούμαστε και φέτος να τιμήσουμε τους ήρωες πατέρες μας και να θυμηθούμε τα κατορθώματά τους, που πριν 80 χρόνια εξέπληξαν όλη την Ευρώπη. Αλλά και κάτι ακόμα: Καλούμαστε να μετρήσουμε τους εαυτούς μας με το δικό τους ανάστημα και να αναρωτηθούμε εάν είμαστε αντάξιοι τους.

Ίσως πολλοί να σκέφτονται πως, εν μέσω τόσο δύσκολων περιστάσεων, τέτοιοι εορτασμοί αποτελούν είδος πολυτελείας. Λοιπόν, αντίθετα: Ακριβώς επειδή οι περιστάσεις είναι δύσκολες, τέτοιοι εορτασμοί καθίστανται είδος πρώτης ανάγκης.

Τέτοιες μέρες ηρωισμού και ομοψυχίας, όπως υπήρξε η 28η Οκτωβρίου 1940, δεν αφορούν μόνον αναδρομή στο παρελθόν, ούτε μόνον επαναφέρουν στη μνήμη ηρωικές μάχες. Τέτοιες επέτειοι θέτουν ενώπιον μας πολύ πιο ουσιαστικά ερωτήματα:

Αλήθεια, σε τί εναντιωθήκαμε στην Πίνδο;

Σε τί αρνηθήκαμε να υποταχθούμε;

Και τέλος:

Ήταν αυτή η νίκη μας οριστική;

Για έξι μήνες, στα χιονισμένα βουνά, δεν πολεμούσαμε απλώς έναν στρατό• πολεμούσαμε ένα συγκεκριμένο ήθος και έναν συγκεκριμένο τρόπο σκέψης και κοινωνικής ζωής που ένας ημιπαράφρων ηγέτης επεχείρησε να μας επιβάλλει βίαια και μάλιστα σε μια περίοδο που και η ελληνική κοινωνία είχε στερηθεί την πολιτική ομαλότητα. Η ιταλική επίθεση δεν ήταν το κύριο γεγονός αλλά το κύριο αποτέλεσμα μιας κοινωνίας, της τότε ιταλικής κοινωνίας, που πρώτα είχε υποταχθεί στην αλαζονεία του ηγέτη της και της φασιστικής του ιδεολογίας και κατόπιν, στην έσχατη περιφρόνηση κάθε έννοιας δημοκρατίας και ειρηνικής συνεννόησης μεταξύ των λαών. Ήταν μοιραίο, όπως συμβαίνει πάντοτε, οι επιλογές αυτές να οδηγούν ολόκληρους λαούς, πρώτα στην αποδοχή της τυραννίας ως τρόπου ζωής και κατόπιν στην συμφορά, όπως πιθανότατα θα συμβεί σύντομα και στη γειτονιά μας.

Αυτή τη νοοτροπία και αυτή την πρακτική βιώσαμε κατ΄ αρχάς με τον άτιμο τορπιλισμό της Έλλης στην Τήνο τον Δεκαπενταύγουστο του 1940. Εναντίον αυτής της αλλοτρίωσης ορθώσαμε ανάστημα δυο μήνες μετά.

Οι πρόσφατες αποφάσεις της Ελληνικής Δικαιοσύνης απέδειξαν πως τα διδάγματα της νίκης αυτής δεν ξεχάστηκαν. Οι λάτρεις του φασισμού δεν θα έχουν πια τη δυνατότητα να δηλητηριάζουν με μίσος, πατριδοκαπηλία και θεομπαιξία την κοινωνία μας. Το ενδεχόμενο της τυραννίας, όμως, αποτελεί διαρκή απειλή για κάθε κοινωνία, έστω και αν οι μορφές και τα χρώματά της αλλάζουν.

Το ήθος των προγόνων μας, αρχαίων και νεώτερων, πού έφτασε ως εμάς μέσα από αγώνες και πολύ αίμα, χρειάζεται διαρκή υπεράσπιση. Ο σεβασμός στην αξία του κάθε ανθρώπου ως εικόνας Θεού και η δικαιοσύνη σε όλους τους τομείς της ζωής - πολιτική, οικονομία, Παιδεία-πού πηγάζει από αυτή την θεμελιώδη θέση, είναι οι παράγοντες που κόβουν το οξυγόνο κάθε φασισμού και επιτρέπουν στους ανθρώπους να προχωρούν στη ζωή τους χωρίς μισαλλοδοξία, κυνική ιδιοτέλεια και άκρατο ατομικισμό.

Διδάγματα, όμως, προσφέρουν και οι λίγες εικόνες από τα κινηματογραφικά στιγμιότυπα που κράτησαν ζωντανή τη μνήμη της ημέρας εκείνης: Άνθρωποι

γελαστοί και αγκαλιασμένοι να αισθάνονται μέλη μιας ενωμένης κοινωνίας που ξεχνά αυτά που την χωρίζουν και θυμάται όσα την ενώνουν. Είναι συγκλονιστικό να βλέπεις τους πατέρες μας να κρέμονται γελαστοί από τα τραμ της Αθήνας, να αγκαλιάζονται στους δρόμους και να βαδίζουν ενωμένοι προς τη μεγάλη νίκη.

«Επαγρύπνηση, ενότητα και προσωπική ανάληψη ευθύνης, που σημαίνει, ΄΄ο καθένας για όλους΄΄».

Αυτό είναι το τριπλό δίδαγμα της 28ης Οκτωβρίου, που πάντα θα είναι επίκαιρο και πάντα θα ζητά Έλληνες, διαποτισμένους από ανδρεία, αλλά και βαθύτατο ανθρωπισμό, που θα το ακολουθούν και θα το μεταδίδουν στους επόμενους.